

สรุปผลการทดลอง

ในการทดสอบผลของยาเมโฟลควิน และอะโมโคอาควิน ต่อเชื้อพัลซิปาร์มี จำนวน 11 ไอโซเลท และ 4 สายพันธุ์ ด้วยวิธีไมโครคัลเจอร์ พบว่ายาทั้ง 2 ชนิดนี้มีผลยับยั้งการแบ่งตัวของโครมาติน ทำให้เชื้อคงอยู่ในระยะรูปร่างแหวนที่มีขนาดใหญ่ขึ้นเพียงเล็กน้อยหรือยังคงอยู่ในระยะโทรโพซอยต์ และในที่สุดจะตายไปเหลือแต่จุลโครมาติน การทดสอบแบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เพื่อหาจำนวนเชื้อที่เหมาะสมสำหรับการเริ่มต้นทำการทดสอบ ยาเมโฟลควินและอะโมโคอาควิน พบว่าจำนวนเชื้อที่เหมาะสมอยู่ในช่วง 0.35-0.80 %

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลของยาเมโฟลควิน และอะโมโคอาควิน ต่อเชื้อพัลซิปาร์มี ไอโซเลท K_1 G_{112} K_{31} SL_3 SK_{15} SK_{20} T_{17} T_{20} M_{21} M_{23} NF_{58} และสายพันธุ์ T_{9C_4} $T_{9C_{16}}$ $T_{9C_{80}}$ $T_{9C_{96}}$

ผลของยาเมโฟลควินพบว่า ไอโซเลท K_1 G_{112} K_{31} SL_3 SK_{15} SK_{20} T_{17} M_{21} M_{23} NF_{58} และสายพันธุ์ T_{9C_4} $T_{9C_{16}}$ $T_{9C_{80}}$ $T_{9C_{96}}$ ทบสนองต่อยาเมโฟลควินที่ระดับความเข้มข้นเดียวกันคือ ที่ความเข้มข้น 5×10^{-8} M มีผลลดการเจริญเติบโตของเชื้อ และที่ความเข้มข้น 10^{-7} M มีผลยับยั้งการเจริญของเชื้ออย่างสมบูรณ์ ส่วนไอโซเลท T_{20} ค่อนข้างไวต่อยาเมโฟลควินมากกว่า ไอโซเลท และสายพันธุ์อื่น ๆ เล็กน้อยคือ ที่ความเข้มข้น 5×10^{-8} M มีผลยับยั้งการเจริญของเชื้ออย่างสมบูรณ์

ผลของยาอะโมโคอาควินพบว่า ไอโซเลท K_1 G_{112} K_{31} SK_{20} T_{20} M_{21} M_{23} NF_{58} และสายพันธุ์ $T_{9C_{16}}$ $T_{9C_{80}}$ $T_{9C_{96}}$ ทบสนองต่อยาที่ความเข้มข้นเดียวกัน คือที่ความเข้มข้น 2.5×10^{-8} M มีผลลดการเจริญเติบโตของ

เชื้อ และมีความเข้มข้น 5×10^{-8} M มีผลยับยั้งการเจริญของเชื้ออย่างสมบูรณ์ ส่วนไอโซเลท SL_3 SK_{15} T_{17} และสายพันธุ์ T_{9C_4} ไวต่อยาอะโม่โคอาควินมากกว่าไอโซเลท และสายพันธุ์ที่กล่าวมาแล้วเล็กน้อยคือ ที่ความเข้มข้น 2.5×10^{-8} M มีผลยับยั้งการเจริญของเชื้ออย่างสมบูรณ์

เมื่อนำผลของยาเมโฟลควินและอะโม่โคอาควินที่มีต่อเชื้อพัลซิปาร์บ์ จำนวน 11 ไอโซเลท และ 4 สายพันธุ์นี้ ไปเปรียบเทียบกับผลของยาคลอโรควินและควินิน พบว่าไอโซเลท และสายพันธุ์ต่าง ๆ เหล่านี้ยังคงไวต่อยาเมโฟลควินและอะโม่โคอาควินมากกว่ายาคลอโรควินและควินิน